

τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν περιεστώτων, ὁ δὲ διοικη-
τὴς μαθὼν αὐτὴν συνεχώρησε καὶ τοὺς δύο.

ΓΡΑΙΑΣ ΓΑΜΟΣ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας διαβαί-
νων ποτε ἀπὸ Βρὰνδεβουρῆ, καὶ παρατηρήσας μεταξὺ
τοῦ ὄχλου εὐμορφὸν τινα νέαν, ἀνάστημα ἔχουσαν
τοὐλάχιστον ἐξ ποδῶν, διέταξε νὰ τὴν φέρωσιν ἔμ-
προσθὲν του. Μαθὼν δὲ ὅτι ἦτο πτωχοῦ ὑποδημα-
τοποιοῦ θυγάτηρ, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συν-
ταγματάρχην τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς εἰς Βερολίνον,
καὶ τὸν διέταξε νὰ στεφανώσῃ ἀμέσως τὴν φέρουσαν
μὲ τὸν ὑψηλότερον ἄνδρα τοῦ συντάγματος. Εἶπε δὲ
εἰς τὴν νέαν, ἀγνοοῦσαν τὸ ἐμπεριεχόμενον, νὰ φέρῃ
αὐτὴν μόνη εἰς τὸ Βερολίνον. Ἡ κόρη τοῦ ὑποδηματο-
ποιοῦ ἀγνοοῦσα ὅτι ὁ γράψας ἦτο ὁ βασιλεὺς, καὶ
μὴ οὕτω εὐδιάθετος νὰ μεταβῇ εἰς Βερολίνον, ἔδωκε
τῆς ἐπιστολὴν εἰς τινα γραῖαν, ἥτις ἀπήρχετο ἐκεῖ,
καὶ τὴν παρήγγειλεν ἐπιμόνως νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτὴν
πρὸς τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ὁποῖον διευθύνετο. Καὶ
ἡ μὲν γραῖα πιστῶς ἐξεπλήρωσε τὴν παραγγελίαν·
ὁ δὲ συνταγματάρχης, καὶ τοὶ ἀπορήσας εἰς ἄκρον ὅ-
τε ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ εἶδε τὴν φέρουσαν,
ὑπήκουσεν εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως.

Ἡ ὑπόθεσις ἔμεινε μυστήριον μέχρι τῆς ἐπανόδου
τοῦ βασιλέως, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τοὺς νεονύμφους·
ἀλλ' ἔμεινεν ἐκθαμβὸς ἰδὼν τὴν νύμφην. Ἐρωτήσαν-
τος δὲ πῶς ἐτόλμησε νὰ πράξῃ τοιαύτην προδοσίαν, ἡ
γραῖα ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐπράξε κάμμιαν προδοσίαν,
καὶ ὅτι ἦτο βεβαίη ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν εἶχε κά-
νεν παράπουν κατ' αὐτῆς. Παρεκάλεσε δὲ τὴν αὐτοῦ
Μεγαλειότητα νὰ δεχθῇ τὰς εὐχαριστίας της διότι
τὴν ὑπάνδρευσε τόσο καλῶς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—οοο—

Ἀῦρα παρηγορίας

ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου μου

ΣΗΓΡΙΑΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

Εἰς βράσιον μόσχου φουρνῆται
Ψιθυρίζει τὸ ὕδωρ γλυκὰ,
Κ' εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀνοίγει
Καὶ ἀνθίξ' ὑπὸ δένδρα πυκνά.

Πλὴν, ταχέως, τὰ φύλλα του πίπτουν
Μαραμμένα ἐπάνω στὴν γῆν,
Καὶ μόλις ὁ ἥλιος φέξῃ
Ἄσιν, χάουσι γλυκεῖαν ὄσμην!

Τὴν ὄσμην ποῦ τὴν τύχτα ὡς δρόσος
Διαχύρετ' ἀπ' ἑστὰ κλαδὰ,
Καὶ, χρυσίως τῶν ῥόδων, εὐφραίνει
Κάθ' εὐαίσθητον εἰς τὴν καρδίαν.

Ἄγγελόμορφος κόρη στὰ ἄρθρῃ
Καθημέρῃ λαλεῖ θλιβερά,

Καὶ τὴν λύραν τορίζουσα βρέχει
Τὸν μόσχον μὲ δάκρυα πικρά.

Ὁ ἀστὴρ τῆς παρθένου Μαρίας
Τὴν ἑαυτῆς κόμην φωτίζει,
Ἀργὰ, πρὸς δυσμὰς πλησιάζει
Φαινότατον φῶς διασκορπίζων,

Ἐως οὖν, βραθυκίρητος, δέων
Καὶ τὴν θάλασσαν γλυκοφιλῶν
Εἰς τοῦ χάους βυθίζεται ἤδη
Τὸν ἀπέραντον μέγαν βυθόν . . .

Πανταχοῦ ἡρεμία ὑπάρχει
Ὁ βορρᾶς αἰφριδίως φυσᾷ,
Καὶ, ἐνῶ μεθ' ὄρμης διαβαίνει
Ἀνεγείρει τὰ φύλλα ἕψηλά.

Τὰ σκορπίζει ἐν μέσῳ τῶν κλώνων
Πλατυφύλλου κ' εὐκάμπτου ἰτιάς,
Ὅθεν πίπτουν ἐπάνω στὸ μνήμα
Καὶ τὴν πλάκα φιλοῦσι μὲ μιᾶς.

Ἡ σαλήνη ἐν τοῦτοις προβαίνει
Ἐκ τοῦ ὄρου χλωμῆ, σκυθρωπῆ,
Νέφη μαύρα ἐνδύεται ὅλη
Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ θάσου ἤχει

« ὦ θεέ μου! καὶ πῶς γὰρ μὲ πλάσῃς
» Ἐν τῷ μέσῳ κόσμου ἀνθέων,
» Κ' ἐνῶ μόλις ἀρχίζω τὰς πρώτας
» Τῶν ζιφύρων προὰς ἀτραπέων!

» Παραχρῆμα, τὸ νῆμα τοῦ βίου
» Μ' ἀποκόπτεις τόσο σκληρὰ
» Καὶ τῶν φίλων—οἰκειῶν μ' ἀφίρεις
» Πληγωμένην τὴν μαύρην καρδίαν;

Ἄ! μυστήριον, πόσα σὺ κρύπτεις
Ἀκατάληπτα ἔχρη—φρικτά!
Οἴμοι πλάνη ὁ κόσμος ποῦ εἶναι
Ἐπὸ νέφη χρυσᾶ καὶ λαμπρά!!! . . .

Ἀλλ' ὑπάρχει ἐν ὄν' ποῦ ὀρίζει
Καὶ τὰ πάντα σοφῶς διοικεῖ,
Τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων λαμβάνει
Ἀγροῦμεν ὡς ποῦ κατοικεῖ . . .

Πολυέλεος εἶσαι, θεέ μου!
Μιὰν οὐράριον στείλε προῆν,
Νὰ εἰσδύσῃ καὶ λύσῃ τὸ πένθος
Ὅς ὁ ἄνεμος λύει ἀχλὺν.

Ὅθεν ἄγγελος αὐτῆ ἄς εἶναι
Ποῦ θὰ δώσῃ μὲ δάκρυα θερμά
Ἐτῶν οἰκειῶν—τῶν φίλων τοῦ Σπέρου
Ἀνακούφισιν μὲς τὴν καρδίαν.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸς δάκρυ προσφέρων
 Ἀπὸ βράχου μικροῦ τῆς ἐρμῆας,
 Ἐδελπιίζομαι ὄλωσ γὰ πνεύσω
 Δεπτὴν ἀδραν παρηγορῆσας !!!
 Ἐν Κεφαλληνία.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ Γ. ΔΙΝΙΝΝΟΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ (*).

— 000 —

Τῆς πατρίδας ἡμῶν χώρας ἐλευθέρας τε καὶ δούλης, τὸν φυσικὸν διασχηματισμὸν, τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν κατάστασιν, τὴν κοινωνικὴν πρόοδον καὶ τὰ διάφορα ἦθη καὶ ἔθιμα, ἄνδρες ἀλλόφυλοι καὶ ἀλλόγλωσσοι, κάλλιον ἡμῶν ταῦτα γινώσκοντες, ἄχρι τοῦδε ἐδίδαξαν καὶ νῦν ἐν μέρει διδάσκουσι πρὸς ἡμᾶς τὰ τέχνα αὐτῆς. Ὁ μέχρι πρὸ μικροῦ ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἡμῶν ἐπικείμενος βαρὺς ζυγὸς τῆς δουλείας, ἐμποδίζων ἡμᾶς ν' ἀνακύψωμεν, καὶ δεσμεύων τὰ τε σώματα καὶ τὴν διάνοιαν ἡμῶν εἰς τὴν ὕλην, δὲν ἐπέτρεπεν ἐκτὸς τῶν ἀμέτων ὕλικῶν ἀναγκῶν καὶ ἄλλας νὰ ἱκανοποιήσωμεν εὐγενεστέρας τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας, ἐπὶ τῆς διανοητικῆς αὐτοῦ καὶ ἠθικῆς φύσεως ἐπερειδομένας· τούτου δὲ ἕνεκεν καὶ αἱ μακρὰ ἡμῶν θαλασσοπορίαι, καὶ αἱ πλήρεις περιπετειῶν πολλάκις ὁδοιπορίαι εἰς χώρας ἀγνώστους καὶ ἀπωτάτας, οὐδένα ἀπέφερον τῇ ἐπιστήμῃ καρπὸν, ἀλλὰ τὰ πρὸ ποδῶν πάντοτε ἐξ ἀνάγκης ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, καὶ τὸ ὕλικόν ἐν πᾶσι συμφέρειον θηρεύοντες, πάντα τὰ λοιπὰ τῶν κοινωνιῶν, ἐν αἷς διεβιοῦμεν σπουδαῖα φαινόμενα παρεβλέπομεν, στερούμενοι τῆς φιλομαθοῦς ἐκείνης περιεργίας, ἥτις εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐνομίας, καὶ τῆς μετ' αὐτῶν συνδεομένης ποικίλης κοινωνικῆς ἀναπτύξεως. Τοῦτο δὲ ὑπῆρξε τὸ κοινὸν αἰετοπεπταμένον στάδιον, ὃ διέτρεξαν πᾶσαι ἐν γένει αἱ ἀνθρώπινοι κοινωνίαι ἀπὸ τῶν ἀρχαι-

(*) Τὸ ἀναγγελλόμενον σύγγραμμα εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο, οὗ τινος ἀπόσπασμα κατεγνώρισκον ἐν τῷ φυλλαδίῳ, θέλωμεν δὲ δημοσιεύσει καὶ ἄλλα οὐχ ἥττον ἕξια λόγου καὶ περιέργου. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀναγνόντες πολλοὶ τῶν ἐκεῖ πρὸ πάντων τῆς ἐλευθρίας Ἑλλάδος ἔγραψαν παρκαينوῦντες ἐπιμόνως τὴν συγγραφεῖα νὰ δημοσιεύσῃ ἐλόκληρον τὸ σύγγραμμα. Κατ' αἰτίαν λοιπὸν ἡμῶν ἐκδίδεται ἡ ἀνωτέρω ἀγγελία. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τοῦ ἐκδοθέντος τεμαχίου φαίνεται τὸ τε ὠφέλιμον καὶ τὸ περιττὸν τοῦ πονήματος, ἐλπίζομεν ὅτι οἱ φίλοι τῶν καλῶν συμποίτων καὶ ἁρμογενεῖς θέλουσι σπεύσει νὰ συνδράμωσι γενναίως εἰς τὴν ἐκδοσιν. Ἡ Πανδώρα ἐπεθύμει νὰ ἀγοράσῃ αὐτὸ καὶ ἐκδώσῃ ἀντὶ παραρτήματος· κατὰ δυστυχίαν ὅμως οἱ πλείστοι τῶν συνδρομητῶν ἀντὶ νὰ εὐκολύνωσιν αὐτὴν ἀποκρίναντες τὴν ἐλαχιστὴν συνδρομὴν, τὴν καταβασιάνουσιν ὑστερίζοντες, τινὲς δὲ καὶ παραβαίνοντες τὴν ὑποχρέωσιν.

στάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ ἥρωές φερ' εἰπεῖν τοῦ Ὀμήρου, ἵνα ἐν τοῖς ἡμετέροις ἐμμένωμεν, καὶ τοὶ ἄρχοι καὶ κοίρνοι λαῶν, οὐδεμίαν ἡμῖν κατέλιπον περιγραφὴν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην διέμειναν· ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν, ἀπλοῦς στρατιώτης ταχθεὶς ἐν τῷ στρατῷ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου βασιλέως, καὶ ἀχροποδητὴ οὕτως εἰπεῖν διελθὼν τὴν Ἀσίαν, ἀφῆκεν ἡμῖν ἀθάνατον τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλλήνων μνημεῖον, τὴν Κύρου ἀνάβασιν, λαμπρὸν τοπογραφικὸν σύγγραμμα, ὃ μέχρι τοῦδε ποδηγετεῖ ἀσφαλῶς τοὺς περιηγητὰς τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης εἰς τῆς Ἀσίας τὰ ἄδυτα. Διὰ τὸν ἀπλούστατον δὲ τοῦτον καὶ φυσικώτατον λόγον ἡ ἡμετέρα ἑλληνικὴ κοινωνία στερεῖται εἰσέτι περιηγήσεων καὶ τοπογραφικῶν συγγραμμάτων, ἐνῶ τῶν ἑθνῶν τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης ὁ φιλολογικὸς θησαυρὸς βρίθκει τοιούτων συγγραφῶν περὶ πάσης σχεδὸν πεπολιτισμένης καὶ βαρβάρου χώρας. Ἀλλ' ἤδη καιρὸς καὶ ἡ ἡμετέρα φιλολογία πρὸ τεσσαρακονταετίας τῶν δεσμῶν τῆς δουλείας ἀπολυθεῖσα, ἵνα μὴ καὶ τοιούτων ἐλευθεριωτέρων ἔργων στερεῖται, ἀτελῶν μὲν ἴσως τὸ κατ' ἀρχάς, ἐντελεστερῶν δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου. Τοιοῦτος δ' ἐστίν, ὁ ἡμέτερος τῆς Μακεδονίας καὶ ἐλάσσονος Ἀσίας μετὰ τῶν ταύτη προσκειμένων μεγαλονήσων περίπλους, ὃν προτιθέμεθα ἵνα ἐκδώσωμεν, ἅμα συναθροισθέντος τοῦ ἀπαιτούμενου πρὸς τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῶν συνδρομητῶν ἀριθμοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τοὶ ἡμεῖς αὐτοὶ πολὺ ἀπέχομεν ἵνα θεωρήσωμεν πλήρες, ἴσως ὅμως, « εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἑλλησιν ἐφεῖται τι γινώσκειν », ἐνιαχοῦ τοῦλάχιστον καταδείξῃ πλάνας τινὰς οὐσιώδεις περιηγητῶν τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης, παρεξουσιάζοντας εἰς σπουδαίας αὐτῶν περιηγητικὰς συγγραφεῖας, ἕνεκεν τῆς ἀγνοίας τῆς ἐγχωρίου γλώσσης, καὶ τῶν πολλῶν αὐτῶν πολλάκις παραδόξων προκαταλήψεων.

Ἡ βίβλος συγχειμένη ἐκ 35—40 τυπογραφικῶν φύλλων τιμᾶται δραχ. 8.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Νοεμβρίου 1861.

Κ. ΦΡΕΑΡΙΘΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ 279, εἰς τὸ τέλος τῆς ἐν σελ. 368 ὑποσημειώσεως ἐλησημονήθη κατὰ τυπογραφικὴν παραδρομὴν ὁλόκληρος φράσις, ἡ ἐξῆς· « προφανῶς ὅμως ὑπάρχει λάθος κατὰ τοῦτο. »